

РЕШЕНИЕ

№ 39753

гр. София, 28.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8975** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба от 21.08.2025г. на М. А., [дата на раждане] , гражданка на И., чрез процесуален представител, срещу заповед №513з-9384/08.06.2025г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР, с което е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Р България по подадено заявление от 25.07.2025г. на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 ЗЧРБ.

Жалбоподателят твърди, че оспорваната заповед е нищожна и незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон. Изложени са твърдения, че е сгрешено името на жалбоподателката, както и че посещенията на адреса са след справка в АИС-Граничен контрол, че жалбоподателката не е на адреса на дата 02.08.2025г., като се твърди, че М. А. живее на адреса заедно със съпруга си и децата им, както и със собственика на апартамента -свекъра на жалбоподателката. Посочва се, че на датата на посещението на адреса жалбоподателката е била на лечение в Д.. Счита, че не следва да се кредитират твърденията на неиндетифициран съсед, че жалбоподателката не живее на адреса. Посочено, че оспорваната заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не е изследвана фактическата обстановка. Твърди се, че заповедта е незаконосъобразна поради противоречие с целта на закона и налице превратно упражняване на власт от административния орган. По същество се иска отмяна на оспорвания акт.

Ответникът счита издадената заповед за правилна и законосъобразна. В представените писмени

бележки са изложени твърдения, че видно от приобщено по делото становище от 05.08.2025г. жалбоподателката не живее на адреса, като е извършена проверка и в системата за граничен контрол, видно от която жалбоподателката е влязла на територията на страната два пъти през 2024г., като първото е при подаване и получаване на предходното пребиваване и непосредствено след това е напуснала страната, а второто влизане е при подаване на последното заявление на 25.07.2025г., като след това няма данни да е влизала в страната. По същество моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител в съдебно заседание, респ. не взема становище.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Не се спори по делото, че административното производство е започнало по заявление рег. 103080/25.07.2025г. /л.61 и сл./ на М. А., [дата на раждане], гражданка на И., за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.24 т.13 ЗЧРБ-„аз съм член на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или постоянно пребиване, както и на чужденец, получил международна закрила“

Към заявлението жалбоподателката е приложила следните документи: копие на страница от документ за самоличност и положен печат за влизане в Република България, копие на разрешение за продължително пребиваване в Република България с №RA0227780, валидно до 01.08.2025г. на М. А. /л.67/, копие от разрешение за продължително пребиваване на М. К., валидно до 01.08.2025г.; декларация от М. К., че ще подsigури жилище, пълна финансова издръжка, медицинско обслужване и всичко друго, необходимо за пребиваването на М. А.; декларация от М. Т. Х. А., че е съгласен М. А. да живее и да бъде адресно регистрирана при пребиваването си в страната в жилището, което е собственост на „Ма Бел Интернейшънъл“ ООД, на адрес [населено място], [улица], ап.13 /л.69/; превод на банково извлечение, издадено от 22.07.2025г. на Търговска банка на Д., медицинска застраховка, валидна до 14.08.2026г.

На 02.08.2025г. е извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ СДВР на посочения от жалбоподателката адрес в [населено място], [улица], ап.13, при която на място е установен М. А. -собственик на апартамента, който е заявил, че в момента живее на този адрес със съпругата си и още четири лица от ирански произход, вкл. М. А., които в момента на проверката не са в страната. При проверката е проведен разговор със съсед, който е заявил, че никога не е виждал чуждата гражданка и тя не живее на адреса.

При проверката са извършени проверки в информационните масиви на МВР, ползвани от отдел „Миграция“ СДВР, при което е установено, че жалбоподателката е влязла на територията на страната два пъти през 2024г., като първото е при подаване и получаване на предходното пребиваване и непосредствено след това е напуснала страната, а второто влизане е при подаване на последното заявление на 25.07.2025г., като след това няма данни да е влизала в страната.

При така установените факти, ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР е постановил заповед №513з-9384/08.06.2025г., с която е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Р България по подадено заявление от 25.07.2025г. на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 ЗЧРБ, като е посочил, че чуждата гражданка не живее на адреса, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни.

В хода на съдебното производство е представена заповед №513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР, видно от която С. Т. С.-началник на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел

„Миграция“ при СДВР, считано от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта. Представена и е заповед №513з-2396/24.03.2021г. на Директора на СДВР, видно от която той оправомощава държавния служител, заемащ длъжността началник на отдел „Миграция“ при СДВР да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно или продължително пребиваване./л.79-80/ Представено е и удостоверение от отдел „Човешки ресурси“ при СДВР, че съгласно заповед №513з-607/22.01.2025г. на директора на дирекция за вътрешните работи, главен инспектор С. Т. С. е възложено да замества началника на отдел „Миграция“ при СДВР, считано от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта, както и заповед №513з-607/22.01.2025г. на директора на СДВР, с която възлага да бъде заместван от главен инспектор С. Т. С., считано от 22.10.2025г. до отпадане на необходимостта. /л.95-96/

В хода на съдебното производство са представени медицински документи относно жалбоподателката и е разпитан по искане на жалбоподателя свидетелят М. Т. Х. А.- свекър на жалбоподателката, който е заявил, че на адреса в [населено място], [улица] живеят жалбоподателката и сина му, като при проверката от отдел „Миграция“ двамата не са били на адреса, тъй като тя е била на лечение в Д., но към него момент не са му казали и те постоянно пътуват за лечението в Д., а когато са в България живеят в този апартамент, който е собственост на фирмата му. Посочил е, че той със съпругата си живеят близо до тях, но за да полагат грижи за тях повече живеят в същия апартамент с тях.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Отказът е издаден от компетентен орган-това е ЗА началник на отдел "Миграция" – СДВР, на когото изрично по силата на чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, наред с Директора на Дирекция " Миграция" или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване. Видно от представените по делото доказателства - заповед №513з-2396/24.03.2021г. на Директора на СДВР, той оправомощава държавния служител, заемащ длъжността началник на отдел „Миграция“ при СДВР да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно или продължително пребиваване./л.79-80/ Представено е и удостоверение от отдел „Човешки ресурси“ при СДВР, че съгласно заповед №513з-607/22.01.2025г. на директора на дирекция за вътрешните работи, главен инспектор С. Т. С. е възложено да замества началника на отдел „Миграция“ при СДВР, считано от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта, както и заповед №513з-607/22.01.2025г. на директора на СДВР, с която възлага да бъде заместван от главен инспектор С. Т. С., считано от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта. /л.95-96/.

Оспореният индивидуален административен акт е постановен в съответствие с изискването на чл. 59 АПК за форма. Отказът съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и- чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ- отказва се предоставяне право на продължително пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че е представил неверни данни. Отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ в сила от 23.05.2018 година-отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата

обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Горното налага извод за съответствие на оспорения административен акт с изискванията за форма, установени в нормата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК.

Настоящия съдебен състав не споделя направените възражения за нищожност на оспорвания акт, тъй като името на жалбоподателката е изписано А. М. /А. М./, като счита, че името е ясно, изписано на български и на латиница, а отделно от това е обозначено, че същата е [дата на раждане] , гражданка на Република И.. В този смисъл е безспорно кой е адресат на акта и направените възражения в тази насока са неоснователни.

Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК. От доказателствата по видно, че административното производство е иницирано с подаване на заявление от страна на оспорващата да ѝ бъде предоставено право на продължително пребиваване в РБ, като към заявлението си оспорващата приложила изискуемите документи в това число по чл. 14, ал. 1 и чл. 19 от ППЗЧРБ. Административният орган е събрал доказателства и за това. При издаване на отказа, административният орган е спазил и материално правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В нормата на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ са визирани предпоставките, при наличието на които се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията на чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26, като по т. 23- е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни/ в конкретния случай е налице представяне на неверни данни.

В случая по делото са представени доказателства, съдържащи се в докладна записка №513р-82028/04.08.2025г., видно от която на 02.08.2025г. ст.полицай К. К. съвместно с МлПИ В. П. са извършили проверка на адреса в [населено място], [улица], ап.13, при което на адреса са установили г-н М. А., който е заявил, че в момента живее на адреса заедно с още четири лица, вкл. М. А.. Посочено, че на място е разговаряно с г-н Р. Д. от ап.14, който е заявил, че познава г-н М. А. и съпругата му, както и сина му А., като го е виждал да посещава адреса, но други лица не е виждал да пребивават на адреса.

Посочването на конкретните имена и длъжности на лицата, извършили проверка и точните имена и адрес на съседа-„Р. Д. от ап.14“ опровергава възраженията от страна на жалбоподателката, че не следва да се кредитират твърденията на неиндетифициран съсед. От друга страна, безспорно е установено, че на посочената дата жалбоподателката не е била на адреса. Вярно е, че еднократното ненамиране на адреса на дадено лице, само по себе си не води на извод, че не живее на посочения адрес, но в случая са налице данни от съсед, който излага твърдения в тази насока и тези твърдения следва да се кредитират, тъй като Р. Д. е заявил, че познава свекъра и свекървата на жалбоподателката, както и сина им и няма логика никога да не е виждал самата жалбоподателка, ако тя действително постоянно живее на посочения адрес, както се твърди. Следва да се има предвид, че твърденията на съседа са подкрепени и от извършената справка в масивите на МВР относно преминаванията на жалбоподателката през ГКПП, чрез което е установено, че през 2024 г. тя е влязла на територията на страната два пъти през 2024г., като първото е при подаване и получаване на предходното пребиваване и непосредствено след това е напуснала страната, а второто влизане е при подаване на последното заявление на 25.07.2025г., като след това няма данни да е влизала в страната. Така установеното противоречи на изложеното в свидетелските показания на М. А., който твърди, че М. А. живее постоянно на адреса в [населено място], [улица]и постоянно пътува за лечение в Д., тъй като напусканията и на Р

България щяха да бъдат отразени в информационната система. Не се спори по делото за заболяването на жалбоподателката и за провежданото лечение от нейна страна, за което са представени медицински документи, но след запознаване със същите е видно, че са отразени два прегледа-на 17.05.2024г., когато е извършен ПЕТ скенер и на 20.11.2024г. И двете дати не съвпадат с датата на извършената проверка на адреса от страна на служителите -02.08.2024г. В допълнение-макар и след издаване на оспорваната заповед, жалбоподателката не е намерена отново на адреса-видно от докладна записка №513р-84968/11.08.2025г. /л.54/, на 13.07.2025г. е извършена проверка от МлПИ В. К. и МлПИ Н. Б. на адрес в [населено място], [улица] ет.6 ап.13 във връзка с връчване на съобщение от 07.08.2025г. на А. М., но жалбоподателката не установено, като уведомлението е предадено на М. А..

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора, на ответника се дължат разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение за една инстанция в размер от 200 лева съгласно изменението на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в сила от 01.10.2025 г.

Предвид гореизложеното и основание чл.172 ал.2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 21.08.2025г. на М. А., [дата на раждане] , гражданка на И., чрез процесуален представител, срещу заповед №513з-9384/08.06.2025г. на ЗА началник отдел „Миграция“ СДВР, с което е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Р България по подадено заявление от 25.07.2025г. на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 ЗЧРБ.

ОСЪЖДА М. А., [дата на раждане] , гражданка на И. да заплати на СДВР направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: